

NEKROLOG: LYNDON LAROUCHE (1922 - 2019)

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche døde den 12. februar 2019. Den politiske bevægelse som han stiftede midt i 1960'erne, som Schiller Instituttet i 1984 blev født ud af under kyndig ledelse fra hans kone Helga Zepp-LaRouche, lever videre.

Den 21. februar 2019 (EIRNS) – Lyndon H. LaRouche Jr., den amerikanske økonom og statsmand, der fra 1957 til 2007 udarbejdede og fremlagde verdens mest nøjagtige række af økonomiske forudsigelser, sov stille ind tirsdag morgen den 12. februar 2019. Han udgav i sit lange virke tusindvis af artikler og mere end hundrede bøger, boglange hæfter samt strategiske studier. LaRouche var en af de mest kontroversielle politiske personer i hele USA's historie.

En afgørende årsag dertil var, at LaRouche igen og igen stolt og energisk førte i alt otte præsidentkampagner til hvert valg mellem 1976 og 2004 med den hensigt efter mordene på John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King, Jr. og Robert F. Kennedy mellem 1963 og 1968 at genetablere USA som en selvstyret nation på grundlag af den amerikanske forfat-

ning. En anden årsag var, at det lykkedes ham at etablere det, der vurderedes som verdens bedste uafhængig nyhedstjeneste, med et efterretningsapparat, der gav ham og hans samarbejdspartnere evnen til at indsamle ufiltrerede efterretninger fra hele verden. Dette gjorde dem i stand til på nøjagtig vis at gengive og rapportere om USA's økonomis sande tilstand og om amerikanske og internationale politiske processers egentlige forløb, der ellers forekom mystiske.

LaRouche skabte også en international filosofisk forening, hvis udgangspunkt det var at genskabe en forståelse af det årtusind-gamle kontrovers, der har udspillet sig mellem den platoniske tradition og den aristoteliske skole, kampen mellem den republikanske statsmodel og det oligarkiske imperielle system.

LaRouches internationale rækkevidde opstod som et resultat af hans vellykkede rekruttering af hundredvis af studerende med interesse for politik fra mange nationer, især europæiske samt syd- og nordamerikanske. Denne selvudpegede intelligentsia gav ham magten til at fostre og iværksætte politiske kursændringer via beskedne, men veluddannede og yderst

velinformerede enheders indsats, der katalyserede meget større kræfter i forskellige nationer og undertiden gjorde, at disse fungerede som »ét sind på tværs af mange kontinenter.«

LaRouche var kendt for sin insisteren på, at hver borger i USA – såvel som borgere fra enhver suveræn nation – har ansvaret for at uddanne sig selv på de områder, der har afgørende betydning for de politiske beslutninger, som berører deres nationers og menneskehedens fremtid; for udelukkende at lave og forsvare politiske forslag, der »fremme[r] almindelig velfærd [...] for os selv og vore efterkommere« (fra fortalen til USA's forfatning – red.); og for at bekæmpe

Selvom fremtrædende internationale personligheder og institutioner på det seneste er begyndt at rapportere om LaRouche, har ingen »større mediekilde« endnu haft modet til at citere Lyndon LaRouche for hans faktiske synspunkter på nogen af de områder, som han bidrog væsentligt til. Dette til trods for, at LaRouche var en af USA's mest produktive forfattere. Denne frygt for LaRouche er bemærkelsesværdig, men ikke ny. Det har altid været tilfældet, at LaRouches modstandere havde en mindst lige så dybfølt frygt for den kraft, som LaRouches idéer besad, som de havde for personen LaRouche. Denne frygt vil ingenlunde aftage med hans fysiske bortgang.

Det anses stadig for utilladeligt, at LaRouches Fire Love; hans forslag til en firemagtsaftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien; hans opfindelse af Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) – som daværende præsident Ronald Reagan præsenterede på nationalt tv den 23. marts 1983 – og hans enestående fem årtier lange kamp for udviklingen af fusionskraft nævnes i massemedierne, sågar i anledning af LaRouches død. Kendte USA's befolkning til disse politiske idéer, og dermed til, hvordan en påtvunget stilhedens sammensværgelse i årtier har nægtet dem adgang til LaRouche – især under de sidste 15 års finansielle kriser og nyteløse ødelæggende krige – ville de straks komme frem til, at nogen med stor ihærdighed i alle disse år må have prøvet at holde dem væk fra Lyndon LaRouches idéer.

Disse mennesker ville ikke længere finde sig i ordene »LaRouche er en slem fyr, men vi kan ikke fortælle dig hvorfor,« som forklaring på, hvorfor de ikke – heller ikke nu – bør vide, hvem Lyndon LaRouche er. Lykkes det os i dette historiske øjeblik at bryde de falske nyheders grænser ned, kan den virkelige Lyndon LaRouche endelig blive hørt og kendt. Til dette formål præsenteres følgende korte og meget ufuldstændige redegørelse for hans liv og arbejde.

Udviklingen af en global statsmand

LaRouche etablerede sig gennem mere end fire årtier som Det Britiske Imperiums største fjende, både i den

form det tog før Anden Verdenskrig og i dets nuværende Commonwealth-form. At LaRouche tjente i Anden Verdenskrig, især i Indien-Burma-Kina-området, var personligt afgørende for ham: »Min livslange kamp for, at USA i efterkrigstidens skulle blive en verdensleder i arbejdet for at etablere en verdensorden viet til at fremme den økonomiske udvikling af de lande, vi i dag kalder 'udviklingslande', tog sin begyndelse med oplevelsen i Kolkata i 1946,« skrev LaRouche i sin selvbiografi The Power of Reason: 1988. LaRouche begyndte at kæmpe med den moderne udgave af Det Britisk-Ostindiske Kompagnis »politisk-økonomiske teoretikere« og slavehandlere, hvis teorier dominerede de

US-amerikanske universiteters økonomiske fakulteter i kølvandet på Anden Verdenskrig.

LaRouche modsatte sig heftigt den opfattelse, som udbredtes af Francis Bacon, Thomas Hobbes, Parson Thomas Malthus og John Locke, at menne-

sket er et dyr. I stedet genoprettede LaRouche videnskaben »fysisk økonomi« i USA, en videnskab etableret i 1672 af den tyske polyhistor Gottfried Leibniz, ophavsmanden til infinitesimalregning og medopfinder af dampmaskinen. Gennem en intensiv studietid mellem 1948 og 1952 gjorde LaRouche fremskridt i sine uafhængige studier af fysik for at kunne udvikle sin metode til økonomiske forudsigelser. I bogen LaRouche: Will This Man Become President? hedder det: »I 1952 anerkendte LaRouche for første gang, at han ved at antage en opfattelse af energi, der er aldeles i overensstemmelse med Riemanns afhandling fra 1854 med titlen Om de hypoteser, der ligger til grund for geometrien (Ueber die Hypothesen, welche der Geometrie zu Grunde liegen – red.), kunne måle både teknologi og økonomisk vækst med denne forståelse af, hvad energi er. I LaRouches værker måles økonomisk værdi – reel økonomisk vækst – primært i form af stigninger i samfundets relativt mulige befolkningstæthed.«

LaRouche anså imidlertid alt sit arbejde med fysisk økonomi som et særligt udtryk for og en del af en dybere epistemologisk opgave. I sit skrift Beethoven as a Physical Scientist fra 1988 skriver han:

»På alle de områder, hvor jeg har bidraget, grunder mine vigtigste opdagelser i min vellykkede afvisning af det berømte kantianske paradoks, som gentages i Immanuel Kants Kritik af dømmekraften. Kant hævdede to ting, der er relevante her.«

»For det første insisterede han på, at, omend der findes kreative processer, som er ansvarlig for gyldige grundlæggende videnskabelige opdagelser, ligger det hinsides enhver menneskelig mulighed at forstå disse processer. Jeg beviste, at dette var forkert. Og fra dette bevis udviklede jeg en måde, hvorpå disse kreative processer, og dermed underforstået målingen af teknologisk udvikling som sådan, kunne fremstilles på forståelig vis.«

»For det andet argumenterede Kant på baggrund af den første antagelse for, at der i æstetikken ikke kan opstilles

nogen forståelige kriterier for sandhed eller skønhed. At Tyskland og andre har godtaget denne tese, som Kant og efter ham Friedrich Carl von Savigny udbredte, har været årsagen til, at der i dag er så udbredt en tolerance indenfor alle kunstformer for enhver type af moderne irrationalisme.«

Lyndon LaRouches store produktion af skrifter om musik, økonomi, historie, sprog og de fysiske videnskaber inspirerede mange samarbejder og udvekslinger med mennesker over hele verden. LaRouche var først og fremmest en statsmand – ikke en politiker. Han udøvede statsmandskunst på en sokratisk-athensk vis.

Han etablerede organisationer ved at undervise. Først gav han adskillige forelæsningsrækker i 1966, i løbet af hvilke han gjorde yderligere fremskridt i og debatterede om sin metode for at lave økonomiske forudsigelser, især på universiteterne. Mange stødte først på LaRouche, mens han debatterede med de personer, der skulle blive 1970'ernes økonomiske og politiske akademiske autoriteter. Dette stoppede efter LaRouches berømte debat med økonomen Abba Lerner i 1971. Lerner tabte, da han gav udtryk for sin holdning om, at hvis man havde fulgt den tyske finansminister Hjalmar Schachts nedskæringspolitik i 1920'erne, »ville Hitler ikke have været nødvendig.« Indenfor få måneder kunne man ikke længere finde nogen, der ville debattere med LaRouche, og ingen yderligere debatter af denne art fandt sted.

LaRouches foredrag om, hvad der på det tidspunkt blev kaldt »dialektisk økonomi« var netop det – dialoger mellem LaRouche og filosofiske, økonomiske og videnskabelige personligheder fra historien, der er skildredes af ham med en fortællers nøjagtighed, altid uden noter og ofte uden nogen bøger overhovedet. De studerende blev forsynet med et omfattende pensum af læsemateriale, med foreslåede læseplaner, der angav hver uges anbefalinger. En student fortæller, at »vi blev henvist til passager fra et værk som Kants Kritik af den praktiske fornuft, for eksempel. Vi blev bedt om at læse det. Hvis man gjorde det og kom til forelæsningen den

næste uge, ville han først beskrive, hvordan han forstod passagen, hvilket han gjorde både overbevisende og nøjagtigt. Han ville derefter splitte det ad stykke for stykke, og fordi man havde læst det og accepteret det, opdagede man nødvendigvis vildfarelserne, der lurede på bunden af ens eget sind. Han viste os forskellen mellem at læse og at tænke. Det var ikke forelæsninger, det var en dramatisk monolog. Og det var sådan vi blev interesserede.«

LaRouches kerneorganisation, »National Caucus of Labor Committees« (NCLC), som senere blev til »International Caucus of Labor Committees« (ICLC), var en filosofisk forening organiseret omkring et »system af konferencer,« som normalt afholdtes to gange om året. Fra denne forening udsprang mange andre organisationer såsom »Fusion Energy Foundation,« »the U.S. Labor Party,« »the National Democratic Policy Committee,« the »Anti-Drug Coalition« og andre. LaRouche grundlagde og arbejdede også med or-

ganisationer i Frankrig, Tyskland, Italien, Sverige, Canada, Danmark, Mexico, Colombia, Peru, Australien og mange andre nationer.

I december 1977 giftede LaRouche sig med Helga Zepp fra Tyskland, der senere grundlagde Schiller Institutet, en politisk institution til fremme af statsmandskunst og en renaissance i klassisk kultur.

»I efteråret 1977 foreslog jeg, at vi skulle gifte os. [...]. Jeg var lidt overrasket, men på behagelig vis, da hun indvillige i det. [...]. Der var intet ordinært ved nogen af vore liv, og det var heller ikke sandsynligt, at det nogensinde ville blive anderledes. Vi blev gift i Wiesbaden 29. december 1977. Vielsen foregik på tysk; tjenestemanden fra Standesamt spurgte mig på tysk, om jeg vidste, hvad der foregik. Dette spørgsmål gav i de følgende uger anledning til megen latter blandt mine venner.« De nåede at dele et godt 41 år langt ægteskab.

Den kamplystne karakter og polemiske stil i LaRouche og hans samarbejdspartneres kampagner, valgkampagner såvel som andre, var unikke i USA's politiske liv i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Da LaRouche i 1976 købte 30 minutters sendetid til udsendelsen af hans Emergency Address to the Nation, var det første gang nogensinde, at en uafhængig kandidat havde købt den mængde tv-tid i et amerikansk nationalt valg. Under præsidentvalget i 1984 optrådte LaRouche femten gange på fjernsyn i 30-minutters segmenter og opfandt så at sige, hvad senere tider efterlignede med de såkaldte »infomercials.« LaRouches præsidentkandidatur og hans samarbejdspartneres kandidaturer ved forskellige valg, herunder opstillingen af omtrent 1000 kandidater til valg i 1986 alene, skræmte hans modstandere i USA. Og de inspirerede andre og gav dem mod til ikke blot at stille op til valg, men at bakke op om politiske idéer skabt til at gavne hele menneskeheden, og ikke kun deres »lokale mudderhul.«

Den Internationale Udviklingsbank (International Development Bank, IDB), som LaRouche fremlagde som koncept fra 1975 og fremefter, og som skulle erstatte Den Internationale Valutafond (IMF – red.) og udvikle det, der blev kaldt »Den Tredje Verden,« ved at skabe grundlag for eksport af hele byer og ikke

kun amerikansk bygget teknologi, er et godt eksempel på et sådant politisk koncept. Disse byer skulle opføres som træningscentre, hvor befolkninger i udviklingssektoren hurtigt kunne tilegne sig de kompetencer, de skulle bruge, for at de kunne skabe deres egne på alle områder selvforsynende økonomier, frem for at blive gældsslaver, hvilket var, hvad der faktisk skete.

Personer som Frederick Wills, den daværende udenrigsminister for Guyana, talte for LaRouches IDB-forslag ved FN's generalforsamling 27. september 1976. Mexicos daværende præsident José López Portillo og Indiens daværende premierminister Indira Gandhi mødtes med Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche og vedtog aspekter af hans forslag, som ofte blev udgivet i boglange afhandlinger

såsom Operation Juárez for Mexico og The Industrialization of India: From Backwardness to Industrial Power in Forty Years (Indiens industrialisering: fra tilbagestående til industriel magt på fyrré år) og A Fifty-Year Development Policy for the Indian-Pacific Oceans Basin (50 års udviklingspolitik for Stillehavets og Det Indiske Oceans bassiner), hvis kernebetragtninger, på trods af at de alle er skrevet i begyndelsen af 1980’erne, stadig er aktuelle, ikke kun i dag, men for det næste årti eller mere.

Den ukonventionelle metode, som LaRouche anbefalede til at sprede disse idéer, var sokratisk: at tale med mennesker direkte og personligt. Den daglige gadeorganisering fandt sted ved jobcentre, posthuse, lufthavne, trafikryds og på gadehjørner, i midtbyen og i indkøbscentre. Denne direkte kontakt med USA’s befolkning resulterede i, at LaRouche havde en bedre føling med, hvad der rørte sig blandt den almindelige befolkning i USA, end nogen anden politisk kraft i landet. Korrupte elementer i justitsministeriet, og »angiveligvis-ikke-statslig organisationer« som blev givet grønt lys til ulovligt at afbryde LaRouches samarbejdspartneres forfatnings-garanterede ret til at organisere, var nødt til at karakterisere organisationen som en »kult« for at afskrække borgerne fra at bidrage til LaRouches organisationer.

Ingen af LaRouches kritikere er i stand til at benægte den række af korrekte økonomiske forudsigelser, som han har fremlagt, herunder Bretton Woods-systemets sammenbrud 15. august 1971, sammenbruddet af Wall Streets aktiemarked i oktober 1987 (forudsagt af LaRouche i maj samme år) og forudsigelsen 25. juli 2007, der udsendtes som et webcast med titlen The End of the Post-FDR Era, af det finanskollaps, der fra september 2008 og fremefter førte til en billion-dollar-stor redningspakke. Nogle af de mest forbløffende af LaRouches forudsigelser var imidlertid ikke strengt taget økonomiske. På Columbusdag 12. oktober 1988 sagde Lyndon LaRouche i en tale på Kempinski Hotel Bristol i Berlin:

»Af profession er jeg økonom i tradition med Tysklands Gottfried Wilhelm Leibniz og Friedrich List og USA’s Alexander Hamilton og Matthew og Henry Carey. Mine politiske principper er de samme som Leibniz’, Lists og Hamiltons, og de er også i overensstemmelse med Friedrich Schiller og Wilhelm von Humboldts principper. I lighed med vor republiks grundlæggere har jeg en kompromisløs tro på princippet om aldeles suveræne nationalstater, og jeg er derfor imod enhver overnational myndighed, der ville kunne undergrave nogen som helst nations suverænitet. Men ligesom Schiller tror jeg, at enhver person, der stræber efter at blive en smuk sjæl, bliver nødt til at være en sand patriot for sin egen nation og på samme tid verdensborger.

»Af disse årsager er jeg gennem de sidste 15 år blevet specialist i mit lands udenrigspolitiske anliggender. Som et resultat af dette arbejde har jeg opnået en voksende og betydelig indflydelse blandt visse kredse i min egen regering vedrørende USA’s udenrigspolitik og landets strategi, to indbyrdes forbundne emner. Et godt eksempel på dette

er den rolle, jeg spillede i løbet af 1982 og 1983, hvor jeg arbejdede med USA’s nationale sikkerhedsråd for at få gennemført vedtagelsen af et politisk initiativ, der blev kendt som Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI). Selvom detaljerne er hemmelighedsstemplede, kan jeg godt fortælle jer, at mine synspunkter om den nuværende strategiske situation har større indflydelse i USA i dag end på noget tidligere tidspunkt. Derfor kan jeg forsikre jer om, at det, som jeg nu præsenterer for jer om udsigterne for genforeningen af Tyskland, er et forslag, som vil blive studeret seriøst blandt de relevante kredse i det amerikanske etablissement. Under de rette forhold ville mange i dag være enige om, at tiden er kommet til at tage de indledende skridt mod Tysklands genforening med det åbenlyse prospekt, at Berlin kunne genoptage sin rolle som landets hovedstad.«

Udpeget som mål for eliminering

To dage efter hans tale på Hotel Kempinski rettede den amerikanske stat anklager mod Lyndon LaRouche og adskillige af hans samarbejdspartnere. Senere, da han talte om anklagerne i den Nationale Presseklub, udtalte LaRouche:

»Man kunne sige om selve anklagen, at alle, der begår lovovertrædelser mod Gud, menneskeheden eller begge, før eller siden straffes.« Anklagerne fulgte to år efter et mordforsøg mod LaRouche 6. oktober 1986, om hvilket

LaRouche i 2004 skrev følgende i sit hæfte med titlen ‘Convict Him, or Kill Him!’ The Night They Came To Kill Me (»Døm ham eller dræb ham!« Natten de kom for at dræbe mig):

»6. oktober 1986 holdt det, der praktisk talt var en hær på mere end firehundrede bevæbnede personer, sit indtog i byen Leesburg, Virginia, for at gennemføre en politirazzia mod EIR (Executive Intelligence Review – red.) og dets medarbejdere, og for at gennemføre en anden, mere dyster mission. De lokaler, hvor jeg på det tidspunkt opholdt mig, blev omringet af en væbnet styrke, mens luftfartøjer, pansrede mandskabsvogne og andet personel ventede på ordre om at rykke frem og åbne ild. Heldigvis fandt drabet ikke sted, fordi en person med højere myndighed end chefen for justitsministeriets afdeling for kriminalitet, William Weld, beordrede angrebet på mig afbrudt. De styrker, der stod klar til at trænge ind på mig, min kone og en række af mine samarbejdspartnere, blev trukket tilbage om morgenen.«

»Dette var det andet fuldt dokumenterede tilfælde, hvor USA’s justitsministerium var involveret i operationer, der var målrettet mod at eliminere mig personligt fra politik.«

Omend LaRouche og seks andre blev fundet skyldige ved en domstol i Alexandria, Virginia, i december 1988 og blev fængslet 27. januar 1989, fortsætter den internationale og nationale protest mod disse korrupte domme til denne dag. Den tidligere amerikanske statsadvokat Ramsey Clark karakteriserede LaRouche-sagen som følger: Sagen »repræsenterede en bredere vifte af bevidst udpekuleret og systematisk embedsmisbrug over en længere tidsperiode ved brug af statsapparatets magtmidler end nogen anden

retsforfølgelse ført af den amerikanske regering i min tid eller til mit kendskab.« Executive Intelligence Reviews dossier fra september 2017 med titlen Robert Mueller Is an Amoral Legal Assassin: He Will Do His Job If You Let Him (Robert Mueller er en amoralsk juridisk lejemorder: Han gør sit job, hvis du giver ham lov) giver et omfattende indblik i, hvordan Donald Trumps nuværende særlige anklager var en nøglekomponent i denne politiske forfølgelse af Lyndon LaRouche i 1980’erne.

Under sin afsoning fortsatte LaRouche med at skrive, hvilket ofte foregik ved, at han dikterede hele kapitler af et bogmanuskript over telefonen, naturligvis uden at have adgang til nogen form for baggrundsmateriale. Udover samlingen med titlen The Science of Christian Economy and Other Prison Writings (Videnskaben der ligger til grund for kristen økonomi og andre skrifter fra fængslet), skrev eller optog LaRouche mange andre dokumenter, hvoraf nogle er ved at blive samlet med andre ikke tidligere offentliggjorte skrifter.

Da det i løbet af 1989 blev klart, at Sovjetunionens indflydelsessfære kendt som Comecon oplevede stigende økonomiske vanskeligheder, indledte LaRouche og Helga et intensivt samarbejde om et program, der fik navnet The Productive Triangle Paris-Berlin-Vienna (Den produktive trekant Paris-Berlin-Wien), som efter Sovjetunionens opløsning blev udvidet til Den Eurasiske Landbro. Efter jerntæppets fald foreslog han med dette program, at Europas befolkninger og industricentre skulle sammenkædes med Asiens gennem såkaldte udviklingskorridorer. Det var den eneste omfattende fredsplan for det 21. århundrede, som på daværende tidspunkt lå på tegnebrættet, en mulighed, som briterne og USA’s anglofile neokonservative heftigt modarbejde. Disse gennemtvang i stedet deres ideologi om en unipolær verden med et neoliberalt system. Den Eurasiske Landbro blev snart kendt som Den Nye Silkevej. Mere end to årtier senere er det kinesiske Bælte og Vej Initiativ, som voksede ud af dette koncept, blevet det primære lokomotiv for verdens fysiske økonomi.

Forandrede tusinder af menneskers liv

Efter hans løsladelse fra fængslet 26. januar 1994 fortsatte LaRouche sin karriere med at lave forudsigelser. Han udviklede i 1995 et pædagogisk værktøj ved navn »tripelkurven« for at illustrere for ikke-økonomer, hvordan en proces af »hyperinflation a la Weimarrepublikken« havde grebet den transatlantiske verden og havde udplyndret den i en sådan grad, at der ikke kunne gøres noget for at bevare det gangse pengesystem, og hvordan det var nødvendigt at omorganisere pengesystemet fra top til bund, idet man tog Glass-Steagall-loven fra Franklin Roosevelts »New Deal« i brug som første skridt i en reorganisering af bankerne. I januar 2001 advarede LaRouche om faren for et voldsomt terrorangreb på en eller flere amerikanske byer. En advarsel han fremlagde i forbindelse med en gennemgang af, hvorfor og hvordan det finansielle system var overgået til en tilstand af en »high-tech boble« i 1999-2000.

marts 2019

LaRouche talte om muligheden for en slags rigsdagsbrand i takt med, at USA, der med hastige skridt nærmede sig økonomisk ruin, blev stadig mere umuligt at regere. I tråd med hans forudsigelse fra maj 1987 om et sammenbrud af aktiemarkedet i oktober samme år, udtalte LaRouche 25. juli 2007, et år før nedbruddet af Lehman Brothers/AIG i september 2008:

»Det verdensomspændende monetære finanssystem er faktisk i øjeblikket i færd med at falde fra hinanden. Der er intet mystisk i det; jeg har talt om det i nogen tid, det har været under udvikling, det tager ikke af. Hvad der er bogført som aktieværdier og markedsværdier på de internationale finansielle markeder er nonsens! Disse værdier er rene fiktive beløb. Der er ingen sandhed i det; bedraget er enormt. Der er ingen mulighed for, at det nuværende finanssystem ikke går ned – ingen! Det er slut, nu!«

»Det nuværende finanssystem kan ikke fortsætte med at eksistere under nogen omstændigheder, under nogen præsident, under noget lederskab eller nogen form for internationalt lederskab. Kun en grundlæggende og pludselig forandring af verdens monetære finanssystem vil forhindre et alment, øjeblikkeligt kædereaktionslignende sammenbrud. Hvor hurtigt det vil gå, ved vi ikke, men det vil fortsætte, og det vil være ustoppeligt. Og jo længere det fortsætter, jo værre vil tilstanden blive.«

LaRouche fortsatte, som det fremgår af ovenstående forudsigelse fra hans 84. leveår, med selv at frembringe originale bidrag op i en enestående høj alder, men det var ikke alt. Ved årtusindskiftet gik LaRouche i spidsen for en bevægelse, der rekrutterede unge mennesker – en bevægelse der fik så stor success, at Demokraterne i forskellige dele af landet forsøgte at overtage den. Tusindvis af unge gennemgik denne dannelsesproces. LaRouches ungdomsbevægelse frembragte banebrydende bidrag, bl.a. i deres præsentation af fysikeren Johannes Keplers arbejde, i oplæringen i bel canto klassisk sang af både gymnasieelever og som modgift imod kulturel selv-degradering og i audiovisuelle præsentationer af USA’s historie, herunder amerikansk

nutidshistorie (i modsætning til »aktuelle begivenheder« eller de endnu mere ødelæggende »nyheder«), såsom dokumentaren 1932, som er blevet set af over 1,2 millioner mennesker.

Siden LaRouche for første gang optrådte som offentlig person for over halvtreds år siden, har den eneste tragedie, der karakteriserede hans liv, været, at han aldrig, hverken som præsident eller som rådgiver for en siddende præsident, fik lov til at føre de økonomiske reformer ud i livet, som ville have forbedret livet for millioner af amerikanere og for milliarder af mennesker rundt om i verden.

Selvom Lyndon H. LaRouche Jr. vil være savnet af mange venner blandt ledende figurer indenfor videnskab, musik, økonomi og politik, var hans største ven – når vi tillader os at se bort fra hans enke Helga Zepp-LaRouche – de glemte mænd og kvinder i USA og i mange, mange andre lande.

Schiller Instituttet 5

4 *Schiller Instituttet*

marts 2019

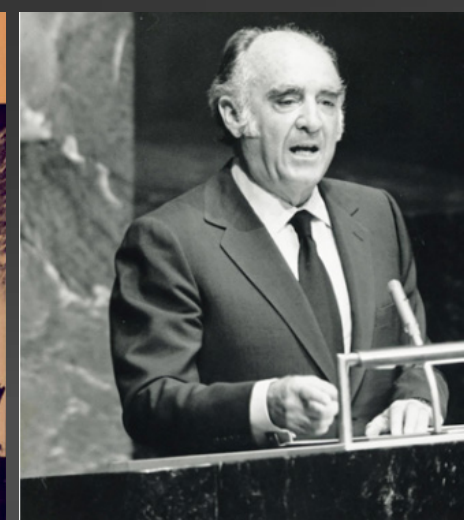
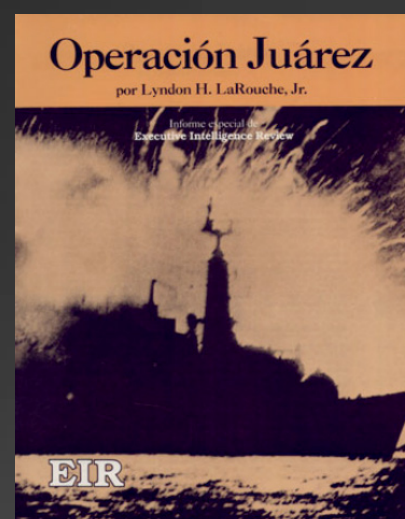
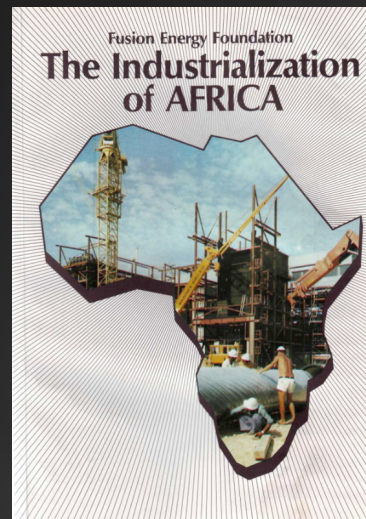
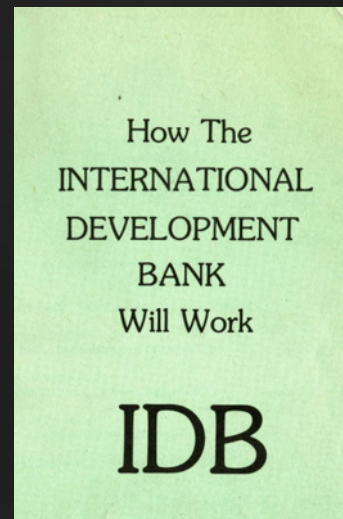
Lyndon LaRouches kamp gennem årtier for en ny retfærdig økonomisk verdensorden

Læs mere: www.larouchepac.com/new-economic-order

Læs også kondolencer fra hele verden: www.schillerinstitut.dk/si/?p=27385

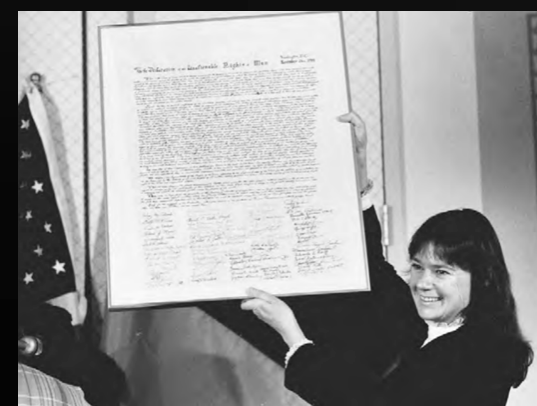
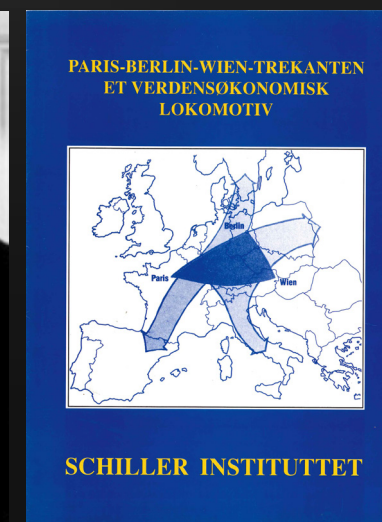
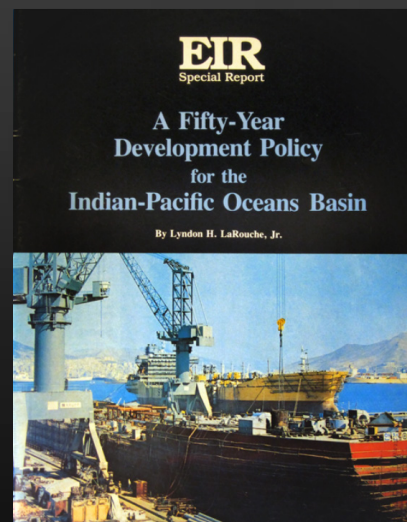
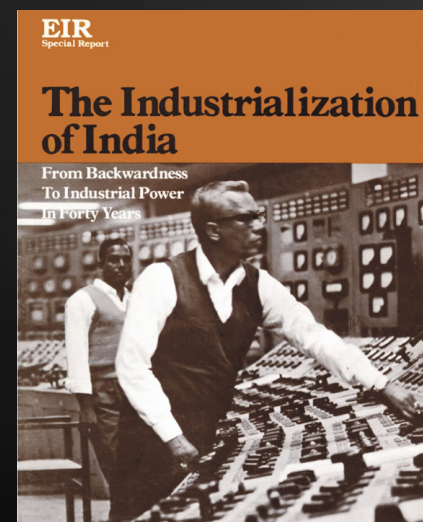

Lyndon LaRouche adresserer Schiller Institutets konference »En Ny Retfærdig Økonomisk Verdensorden« i Bretton Woods, New Hampshire, i januar 1988. Frederick Wills, fhv. udenrigsminister fra Guyana (t.h.), Helga Zepp-LaRouche, Lyndon LaRouches kone og Schiller Institutets stifter og internationale præsident (t.v.).

Politisk skrift af Lyndon LaRouche i 1975, som præsenterer hans forslag om at skabe en International Udviklingsbank. Frederick Wills, udenrigsminister fra Guyana, som samarbejdede med LaRouche, kræver en international udviklingsbank og et gældsmoratorium i en tale i FN i september 1976. Fusion Energy Foundation, som LaRouche tog initiativ til, afholdt i 1979 en international konference om industrialiseringen af Afrika, som en del af den nye økonomiske orden.

Lyndon og Helga Zepp-LaRouche rejste i maj 1982 til Mexico for at mødes med præsident Lopez Portillo. Lyndon LaRouches program »Operation Juarez«, for hvordan de latinamerikanske nationer kunne overleve gældskrisen, var udarbejdet på forespørgsel fra præsident Portillo. Den mexicanske præsident adresserer FN i oktober 1982 med budskabet, at fiaskoen med at skabe en Ny International Økonomisk Orden kan resultere i en Ny Mørk Tidsalder. En spansksproget rapport i bogform offentliggjort af Schiller Institutet. Helga Zepp-LaRouche og den forhenværende præsident Lopez Portillo ved en pressekonference i Mexico i 1998. Lopez Portillo sagde bl.a. »Det nu er nødvendigt, at verden lytter til Lyndon LaRouches vise ord.« »Hvor vigtigt, at de oplyser os om, hvad der sker i verden, hvad der kommer til at ske, og hvad der kan rettes. Hvor vigtigt, at nogen dedikerer deres tid, deres gavmildhed, og deres entusiasme i de bestræbelser.«

En plan for et 40 års program for industrialiseringen af Indien blev udgivet af Executive Intelligence Review i 1980 sammenfaldende med en parallel international konference. I 1982 rejste LaRouche til Indien for at møde med Premierminister Indira Gandhi og andre regeringsledere. EIR's specialrapport »50 års udviklingspolitik for det Indien- og Stillehavs-området«, blev offentliggjort i 1983 samtidig med en serie af konferencer i Asien. Helga Zepp-LaRouche grundlagde Schiller Institutet i 1984 (t.v.) for: »for altid at afslutte enhver for imperialisme, og for at skabe en retfærdig verdensorden«.

LaRouche forudsagde Berlinmurens fald på en pressekonference i Vestberlin i 1988. Lyndon LaRouches udviklingsplan for Den Produktive Trekant for Europa fra 1990. I 1992 udgiver tidsskriftet EIR en rapport, som foreslår at etablere en alliance for udvikling mellem eurasiske nationer som fundamentet for en »ny økonomisk og monetær orden« for planeten, i efterdønningerne af Sovjetunionens kollaps. Lyndon LaRouche holder en forelæsning om fysisk-økonomisk videnskab for russiske videnskabsfolk på et seminar i Moskva i 1994.

Underskriftindsamling: Få Lyndon LaRouche rensat for den uretfærdige forfølgelse, domfældelse og fængsling han var udsat for

30 år er gået: Fængslingen af Lyndon LaRouche den 27. januar 1989 definerer en æra, som nu må afsluttes

Det er på tide, at Amerika gør bod for at have tolereret LaRouches fængsling for tre årtier siden – ikke fordi der blev begået en så forfærdelig uretfærdighed imod LaRouche, men fordi vi har begået en så forfærdelig uretfærdighed imod os selv og verden. Det er på høje tid at rense LaRouche og hans medarbejdere; men frem for alt er det tid til at sikre, at LaRouches politik endelig vedtages.

Læs hele teksten og underskriv venligst her:
www.schillerinstitut.dk/si/?p=26996

Information: 53 57 00 51; 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk

Italien tilslutter sig Kinas Bælte og Vej-Initiativ Danmark burde gøre det samme

Et faseskift er på vej i USA: Det nye paradigme er ved at opstå, men krigspartiet forsøger hektisk at stoppe det

Den 6. marts (EIRNS) – Massestrejkens momentum mod de konkursramte økonomier og det kulturelle forfald i den vestlige verden øges dagligt. Den italienske regering har i dag meddelt, at den vil underskrive et aftalememorandum om at tilslutte sig Bælte- og Vej-Initiativet (BVI) med Kina, når præsident Jinping besøger Italien den 22.-23. marts. Denne vidunderlige nyhed om internationalt samarbejde i forbindelse med store infrastrukturprojekter samt fælles projekter i Afrika blev mødt med absolut rædsel af Londons talerør, Financial Times, og af Garret Marquis, en talsmand for USA's Sikkerhedsråd under John Bolton. Financial Times hævder, at Kina bygger en »trojansk hest« i Øst – og Centraleuropa for at splitte og underminere EU og beordrer Italien til at stoppe og afstå dermed. Financial Times citerer Marquis, at han og hans beslægtede neo-konservative mener, at BVI vil være »fremstillet i Kina, for Kina,« at det ikke vil give nogen »vedvarende økonomisk fordel for det italienske folk, og at det kan ende med at skade Italiens globale omdømme i det lange løb.«

Mens Præsident Donald Trump fortsætter med at insistere på, at USA bør være venner med Rusland og Kina, og roser Kina som en stor nation og Xi Jinping som en stor leder, skvaldrer hans udenrigsminister Pompeo i dag i Iowa op om, at Kinas »statsstyrede økonomiske praksis ... truer den amerikanske landbrugsindustri forhold, og at »der findes bedre alternativer end at lave nogle af disse aftaler med Kina«. Er der noget tydeligere tegn på, at Trump er omgivet af folk, der vil sabotere hans fredelige hensigter, som hellere vil i krig?

Undergraver Kina og Rusland »vestlige værdier« og truer verden med deres »aggression«, som både de repu-

blikanske neo-konservative og de demokratiske nyliberale insisterer på, og som gentages til bevidstløshed i den amerikanske og europæiske presse? Kina har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom ved hjælp af metoder som »dirigerede kreditter«, som engang passende blev kaldt det »Amerikanske Nationaløkonomiske System«, opdaget af Alexander Hamilton, og efterfulgt af Abraham Lincoln, FDR, og Lyndon LaRouche. Sammen med Rusland bringer Kina dette koncept om infrastruktur-baseret udvikling, gennem Bælte- og Vej-Initiativet, til de tidligere koloniserede lande i Afrika, Asien og Latinamerika, som har været fastholdt i en tilstand af fattigdom og tilbagestående pga. det neo-koloniale system, der er centreret i IMF.

Vi i USA mistede det Amerikanske System efter Franklin Roosevelts død og mordet på John F. Kennedy, mens den britiske model for det »frie marked« kontrol over regeringen med det internationale bankssystem i London og Wall Street, og neo-koloniale krige i Asien og Mellemøsten forvandlede vores nation til den »dumme gigant« ført i bånd af briterne. Nu, som indrømmet af mange af lederne af det fejlslagne system, vil hele det »globale kasino« eksplo- dere, meget værre end sammenbruddet i 2008.

LaRouche-organisationen står i dag over for et historisk ansvar. Helga LaRouche talte med de amerikanske medlemmer af denne organisation i dag, og advarede om, at det amerikanske folk må forstå, at den »unipolære verden« ikke længere eksisterer, og at de der klamrer sig til denne døde model kun kan udløse en krig – en atomkrig, som ingen kan vinde. »Verden kan ikke overleve«, sagde hun, »hvis den unipolære verden bliver forsvaret. Præsident Trump ønsker det ikke, men så længe hysteriet mod Kina og Rusland fortsætter, er han ikke i fuld kontrol.«

Det, der er brug for, er en ny tænke måde på globalt plan – der er ingen løsning i USA alene. USA må tilslutte sig den

Nye Silkevej, ikke kun medvirkende i infrastrukturprojekter rundt omkring i verden, men også i et samarbejde med de store kulturer i Eurasien – Rusland, Kina og Indien – for at erstatte det døende Britiske Imperium, det fallerede britiske finanssystem, med en ny model, der indbefatter det oprindelige Amerikanske System og ånden i den Nye Silkevej.

Havde Lyndon LaRouches omfattende forslag til global udvikling, der blev formuleret i løbet af 1970'erne og 80'erne – en International Udviklingsbank, omdannelse af Asien, Afrika og Latinamerika gennem massive infrastrukturprojekter, formuleret af LaRouche og hans medarbejdere, en fuldstændig krig mod narkotika, rettet mod de banker, der styrede det – var disse blevet vedtaget på det tidspunkt, ville den katastrofe, som menneskeheden står overfor i dag været undgået.

I dag er potentialet for denne transformation af menneskeheden igen inden for rækkevidde, men denne gang er det kortsigtede alternativ global krig og en ny mørk middelalder. Den ekstraordinære tilkendegivelse af dyb respekt og påskønnelse af Lyndon LaRouche og hans bedrifter fra ledende personer rundt om i verden siden hans død den 12. februar viser, at muligheden for at opnå hans vision er mulig og absolut nødvendig. At forhindre krigen, opbygge et nyt kreditsystem, gøre Bæltet & Vejen til en virkelig »Verdenslandbro« – alt dette kommer til udtryk i den særegne

tanke om at rense Lyndon LaRouche, fastholde og realisere hans globale vision om mennesket, der bringer herredømme over universet.

Italiens march imod det 'nye paradigme' åbner en stor dør til også at få USA med ombord

Den 7 marts (EIRNS) – Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche henledte i dag opmærksomheden på det strategiske potentiale, som ligger i den internationale konstellation af kræfter, der samles om den italienske regerings hensigt om at underskrive et aftale-memorandum om deltagelse i Bælte- og Vej-Initiativet under præsident Xi Jinpings besøg i Italien om to uger fra nu af.

»Italien, der er et af de største industrilande i Europa, har under den nye regering udviklet et meget, meget produktivt forhold til Kina. De har et særdeles godt forhold til præsident Trump. Da premierminister Conte var til G7-topmøde, var han helt enig med Trump om, at gruppen skulle udvides til G8 [ved at bringe Rusland tilbage]. De forlanger endvidere, at sanktionerne mod Rusland skulle fjernes. Og de har en meget interessant og positiv holdning til at overvinde flygtningekrisen ved at slå sig sammen med Kina om industrialiseringen af Afrika,« påpegede Zepp-LaRouche i sin webcast til Schiller Instituttet.

Læg dertil, at præsident Xi kort efter den europæiske tur

EU lækker indhold af Italien-Kina-memorandum i forsøg på sabotage

Den 9. marts (EIRNS) - Talerør for EU-systemet, EURACTIV, har lækket det angivelige indhold af udkastet til memorandum, der skal underskrives af Italien og Kina under Xi Jinpings kommende besøg i Rom den 22. marts, med den hensigt at sabotere det. Ifølge EURACTIV planlægger Kina at samarbejde med Italien om udvikling af »veje, jernbaner, broer, civil luftfart, havne, energi og telekommunikation«, som en del af Beijings Bælte- og Vejinitiativ.

Dokumentet siger også, at Kina søger at samarbejde med EU's investeringsplaner »ved at støtte synergien mellem Bælte- og Vej-Initiativet og prioriteter udpeget i investeringsplanen.«

Notatet, som oprindeligt blev udarbejdet i september, siger, at Kina og Italien »vil fremme synergien og styrke kommunikation og koordinering« samt »forbedre politisk dialog« om »tekniske og lovgivningsmæssige standarder.«

»En kilde afslørede sent torsdag aften [d.7. marts], at teksten, som EURACTIV i øjeblikket er i besiddelse af, vedrører forslag fremsat af den kinesiske stat. Og at den endnu ikke har ændringer, der er foretaget af den italienske regering.«

»Det lakkede memorandum sætter rammerne for

mindre specifikke samarbejdsaftaler og kommercielle aftaler, herunder nye investeringer af kinesiske virksomheder i havnen i Trieste...«

»EURACTIV er informeret om, at der blandt de øvrige aftalesigneringer, der er planlagt til Xis besøg, er en der vil fremme samarbejdet mellem de to nationale el-operatører, State Grid Corporation i Kina og Italiens Terna. Førstnævnte ejer for øjeblikket 35% af aktierne i CDP Reti, et selskab der kontrollerer 29,8% af Terna.«

»Flere kontroversielle handelsaftaler og joint ventures kunne etableres, også mellem kinesiske virksomheder og den førende italienske forsvars- virksomhed Leonardo.

»Derudover er et andet forslag til »memorandum of understanding« vedrørende e-handel udarbejdet af Handelsministeriet for Folkerepublikken Kina (MOFCOM) under granskning af Italiens forhandlere.«

»Mere generelt afslører dette memorandum, at der kunne indgås aftaler om yderligere tilpasninger inden for transportsektoren, med en forståelse for at »begge parter deler en fælles vision om forbedring af tilgængelig, sikker, omfattende og bæredygtig transport.«

»EURACTIV forstår, at alle ovenstående planer er initiativer foreslået af Kina.«

muligvis vil rejse til USA for det indvarslede (men endnu ikke officielle) topmøde med præsident Donald Trump i hans residens i Mar-a-Largo, hvor de håber på at færdiggøre den brede økonomiske aftale mellem USA og Kina, som der er presserende behov for.

Man skulle tro, at dette ville give anledning til stor begejstring, men City of London og neokonservative kredse i USA har iværksat en voldsom modstandstorm. Zepp-LaRouche pegede på en rapport i de italienske medier om en passage, som forekommer i udkastet til det memorandum, der skal underskrives af Kinas præsident Xi Jinping og den italienske premierminister Giuseppe Conte. Det italienske Start Magazine rapporterer – idet de citerer udtrykket på engelsk – at det især er denne passage: »Community of shared future for mankind /community of common destiny« (et samfund for menneskehedens fælles fremtid/ et samfund for menneskehedens fælles skæbne), der især bekymrer den amerikanske ambassade.

»En insider, der ønsker at forblive anonym, siger, at hvis et sådant indhold er en del af aftalerne mellem Rom og Beijing, står USA parat til at rejse en storm af spærreild mod Italien,« rapporterede den italienske avis.

»Hvis det bekræftes, at dette virkelig er stridens kerne, er dette den rygende pistol der viser, at den geopolitiske fraktion modsætter sig idéen om én menneskehed,« sagde Zepp-LaRouche. Hun påpegede, at Xi Jinpings formulering med målet for Bælte- og Vej-Initiativet er at danne et »samfund for menneskehedens fælles fremtid/ et samfund for menneskehedens fælles skæbne«, hvilket er den formulering der, som hun ofte har understreget, kommer nærmest til hvad Schiller Instituttet arbejder for, nemlig »et nyt paradigme i menneskets historie, hvor menneskeheden, ene og alene, skal sættes i første række, før alle nationale interesser, og at vi har nået et punkt i menneskehedens historie, hvor vi skal tænke på fremtiden for den ene menneskelige civilisation, der er forenet i rumrejser og forskning, forenet i andre banebrydende videnskabelige gennembrud og overvindelse af geopolitikken.«

De britiske forsvarere af det gamle paradigme har imidlertid en gigantisk strategisk sårbarhed: De har ikke meget at tilbyde verden som alternativ. Deres system er økonomisk konkurs og synker ned i fysisk økonomisk sammenbrud, mens Kina har trukket 800 millioner mennesker ud af fattigdom over fire årtier, og forbereder sig på helt at eliminere den absolutte fattigdom i hjemlandet inden for de næste 22 måneder.

Verden orienterer sig hen imod dette vellykkede nye paradigme, alt imens det Britiske Imperium reduceres til at forsvare deres oligarkiske paradigme ved at fremme affolkning under dække af en grøn dagsorden; og i den forbindelse går så vidt som til at bruge børn og unge til at argumentere for selvmord og affolkning, idet de hævder, at det at have børn er en forbrydelse mod miljøet!

Denne »grønne« løgn har ingen videnskab bag sig. Og som Zepp-LaRouche glad udtrykte det i sin webcast: »Universets videnskab er anti-entropisk; det er videnskab og teknologi, en bedre forståelse af universets love, der ligger bag den kontinuerlige udvikling af civilisationen.«

Europa bør blive leder af Bælte- og Vej-Initiativet

Den 11. marts (EIRNS) – Den nuværende meget offentlige strid om, hvorvidt Italien vil underskrive et aftalememorandum (MOU) med Kina om Bælte- og Vej-Initiativet, når Xi Jinping den 22. marts aflægger Italien besøg er åbenlys. Men de be-

grundelser der anføres mod MOU'en fra Bruxelles, London og tilsyneladende fra nogle af Det Hvide Hus' neokonservative er absurde.

Ved blot at afspejle anti-kinesisk geopolitisk propaganda fra disse »imperiale« steder, berører de ikke de oplagte grunde til at Italien, Grækenland, Spanien, Portugal, og de 16 central- og østeuropæiske nationer er interesseret i Bæltet og Vejen. Det er Eurasiens skæbne at have disse infrastrukturelle og videnskabelige fremskridt på tværs af kontinenternes lande og have, og det er netop det der er blevet nægtet alle disse lande, da EU og derefter eurozonen blev dannet.

Denne mangel på udvikling er det, der i stigende grad har opløst ethvert spor af enhed i Europa, som Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche udtalte i dag. Uanset om det er sandt, som en blog hævdede, at den Nye Silkevejs motto, »et fælles samfund for menneskehedens fremtid«, er det der gjorde London og de neokonservative rasende, er den fælles stræben efter denne fremtid, hvad man tilbyder de europæiske nationer. Zepp-LaRouche støttede helhjertet et forslag fra den kinesiske statsavis Global Times om, at Tyskland og Frankrig skal tilslutte sig Bæltet & Vejen—»den eneste måde at forene Europa,« og det perspektiv som Bruxelles og London virkelig frygter. Tretten andre europæiske nationer har allerede underskrevet sådanne aftalememorandaer med Kina om den Nye Silkevej.

I sådan en situation er både Europa og USA potentielt ledende, sammen med Kina, i forfølgelsen af det nye paradigme om økonomisk fremskridt, videnskabelig udvikling og udryddelsen af fattigdom, som ideen om Bæltet og Vejen repræsenterer. Ideerne om den europæiske gyldne renæssance og ideerne om det amerikanske økonomiske system, der senere opviste den største industrielle og videnskabelige styrke, disse er de vigtigste træk for den fælles fremtid, som den Nye Silkevej også ønsker at udbrede gennem området for udvikling.

Essensen af det kom fra skaberen af den oprindelige ide om »Verdenslandbroen« for 35 år siden, Lyndon LaRouche. Han udtrykte denne essens i sine »fire økonomiske love« for at reorganisere bankvæsenet og skabe global ny infrastruktur ved hjælp af forcerede videnskabelige programmer. Havde han ikke været forfulgt, som Helga LaRouche gentog i dag, af samme Mueller/William Weld-apparat, der nu går efter Donald Trump, ville »verden være et helt andet sted.«

Den Nye Silkevejs store projekter med ny infrastruktur ville så ikke kunne betegnes som en »kinesisk model«; det ville være Verdenslandbroen af LaRouche, det nye paradigme for hele verden.

Zepp-LaRouche i Milano: »Hvad Italien gør lige nu er af den største historiske betydning«

En konference med titlen »Italien og den nye silkevej« blev afholdt den 13. marts 2019 i Milano. Den var arrangeret af LaRouche-bevægelsens organisation i Italien, MoviSol, sammen med den lovgivende myndighed i Lombardiet. Første taler var Michele Geraci, den italienske undersekretær for Ministeriet for Økonomisk Udvikling og medformand for regeringens »Task Force China«, som har spillet en afgørende rolle bag Italiens snarlige tiltrædelse til Bælte- og Vej-Initiativet. Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, fremlagde derefter et strategisk perspektiv for en hurtig forening af det nuværende smuldrende Europa omkring dets deltagelse i udviklingen af Det Eurasiske Kontinent og Bælte- og Vej-Initiativet.

Læs mere: www.schillerinstitut.dk

Schiller Instituttets konference i USA den 16. februar 2019: Lad os skabe en mere human era for menneskeheden Se videoerne: www.schillerinstitut.dk/si/?p=27189

Schiller Instituttet afholdt den første nationale konference i USA i mere end femten år den 16. februar, kun nogle få dage efter Lyndon LaRouches død. Konferencen blev dedikeret til hans minde og var en enorm succes med hensyn til kvaliteten af præsentationerne og de mange deltagere fra hele USA og internationale gæster. Konferencen gav et optimistisk syn på menneskehedens mulighed for at overvinde den krise, som verden står overfor, hvor det tidligere regerende, men nu døende Britiske Imperium, kæmper for sin overlevelse og forsøger at forhindre den nye verdensorden, der er ved at vokse frem. Dette nye paradigme, baseret på visionerne fra Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche, bliver ført ud i livet af den internationale alliance for Den Nye Silkevej, inklusive den planlagte samarbejdsaftale mellem Italien og Kina, som også har stor betydning for resten af Europa.

Panel I

Lyndon LaRouche taler: Et talent, der var vel anvendt, med uddrag fra Lyndon LaRouches taler

Jacques Cheminade, Præsident for Solidarité & Progrès: Lyndon LaRouches kommende verden

John Gong, Professor i økonomi ved University of International Business and Economics, Beijing: Kinesiske investeringer og amerikansk infrastruktur under nye sino-amerikanske relationer

H.E. Ambassadør Vassily A. Nebenzia, Ambassadør and Permanent Repræsentant for den Russiske Føderation ved de Forenede Nationer, præsenteret af rådgiver Theodore Strzhizhovskiy, den Russiske Føderations mission ved FN: Prospekter for øst-vest samarbejde: Den Russiske Føderations Synspunkt

William Binney, tidligere teknisk direktør, NSA

Jason Ross, Schiller Instituttet, medforfatter af »Udvidelse af den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika«: Det presserende behov for et nyt paradigme i Afrika

Dennis Small, EIR's redaktør for Latinamerika: Retfærdighed i Verden - Hvorfor Donald Trump må rense Lyndon LaRouches navn nu

Panel II: Den æstetiske uddannelse af mennesket for skønheden af sindet og sjælen

Schiller Instituttets kor opførte en kinesiske folkesang arrangeret af Benjamin Lylloff fra Schiller Instituttet og to afro-amerikanske spirituals.

Megan Beets, LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam: Kunstnerisk og moralsk skønhed

Bruce Director, kasserer, Schiller Instituttet i USA: LaRouches begreb om betydningen af kunst for videnskaben og videnskab for kunsten

Diane Sare, administrerende direktør for Schiller Instituttets kor i New York City: Korprincippet

Schiller Instituttets orkester, kor, og solister opførte Brahms': »Dem dunkeln Schoß der Heil'gen Erde« (tekst fra Schillers »Sangen om Klokken«); Første sats af Bachs Brandenburg Concerto No. 5 i D-dur; og Beethovens korfantasi (Op. 80).

Panel III: Videnskabens grænser

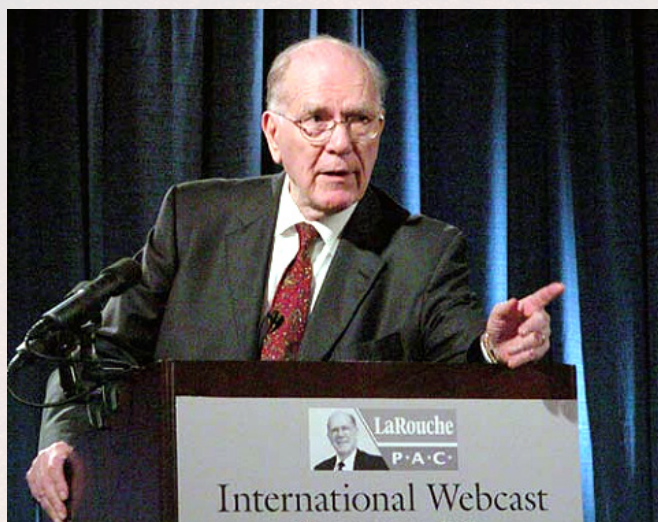
Kesha Rogers, LaRouchePAC Politiske Komité, tidligere kandidat for den amerikanske Kongres: Rumets grænseområder – Opfyldelsen af menneskehedens skæbne som menneske i hele universet

Thomas Wismuller, Grundlæggende medlem af Det rette klimastof: Hvad NASA har gjort, og hvor NASA er på vej hen

Larry Bell, Grundlægger, Sasakawa Internationalt Center for Rumarkitektur, College of Engineering, Universitetet i Houston: Hvad der gør mennesker enestående

Benjamin Deniston, LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam: LaRouches Strategiske Forsvar af Jorden

Hal BH Cooper, Jr. PhD PE: Infrastrukturelle behov for jernbane-, energi- og vandsystemer til at fremme den fremtidige økonomiske udvikling af Afrika

Lyndon LaRouches økonomiske prognoser

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon H. LaRouche Jr. sov stille ind tirsdag morgen den 12. februar 2019. I perioden fra 1957 til 2007 fremlagde LaRouche verdens mest nøjagtige økonomiske forudsigelser. Han advarede om faren for finanssammenbrud og en ødelæggelse af realøkonomien, men kom også med konkrete forslag til en mere menneskevenlig politik baseret på sin videreførelse af Leibniz' begreb om fysisk økonomi.

På billedet forudsiger LaRouche den finansielle krise i 2007-2008 ved en internettransmitteret tale fra Washington D.C. den 25. juli 2007. »Det nuværende system kan ikke fortsætte under nogen omstændigheder, under nogen præsident, under noget lederskab, eller under ledelsen af nogle som helst nationer.«

LaRouches rolle i Det Strategiske Forsvarinitiativ (SDI)

Den 23. marts 1983 chokerede Præsident Ronald Reagan verden, da han annoncerede iværksættelsen af SDI-programmet og apellerede til videnskabsmiljøet om »at bruge deres fremragende talenter i menneskehedens tjeneste og for verdensfred« og »at give os midlerne til at erklære atomvåben impotente og forældede.« Den politiske dagsorden, som blev afsløret i denne historiske udmelding, havde forinden været diskuteret i månedsvi i hemmelige forhandlinger mellem USA og Sovjetunionen. Forhandlinger blev anført af LaRouche på foranledning af ledende medlemmer af Reagans nationale sikkerhedsråd.

Nogle af LaRouches mange bøger og artikler

